

Тѣ паднахъ, като грѣмъ отъ ясно небе. Но увлѣчението на горещия студентъ нѣмѣ лоши послѣдствия за него.

Между това, нѣкои прозорливци съобразихъ, че Кандовото пламване имаше по-дълбоко причината си, отколкото въ едната рицарска подплата на характера. Такъвъв neodържимо страстенъ гнѣвъ, който го доведе до крайности, и по поводъ на една чужда нему личностъ, не бѣше естественъ, ако нѣмаше и други по-лични побуждения. И по това обстоятелство, и по други признаци — по-послѣ, винаги уловими за внимателния наблюдателъ, разбрахъ, че самъ Кандовъ не е хладнокрѣвенъ къмъ Рада Госпожина.

И не се излъгахъ.

Кандовъ бѣше влюбенъ въ Рада.

Какъ бѣше се случило това?

Съвсѣмъ просто.

Младиятъ студентъ бѣше една отъ ония страстни натури, които намиратъ смисълъта на живота само въ поклонение на нѣкой идеалъ. Такива натури могатъ да дишатъ само въ увлѣчението на страстни, силни привязанности. . .

Младъ, горещъ, идеалистъ, Кандовъ дойде въ България, зашеметенъ отъ крайни теории и принципи, великодушни въ една честна душа, грозни въ едно развалено същество.

Първата срѣща съ живота расклати дълбокитѣ убѣждения на религията му. Той видѣ, че тука е съвсѣмъ чужда почва за неж. . . Той не можеше да се кланя вече на единъ пукнатъ кумиръ.

И потърси новъ — той го имаше готовъ — въ лицето на България. . .

Но прѣди да види България, въ душата му се бѣше намѣстило друго божество: той бѣше видѣлъ Рада.

Това се случи скоро подиръ Огняновото избѣгване лани изъ Бѣла-Черква. Това чувство, отъ най-напрѣдъ слабо, зарасте и занаетрѣ брѣзо въ душата му. То го